

nødvendig, og det er min Tro, at det vil blive forstaaet af den almindelige Befolkning, som det er blevet forstaaet af store Dele af dette Ting, at det er nødvendigt, at vi komme ind paa en Lovgivning, der skaber bedre Indtægter af vore Jernbaner. Det glæder mig meget, at en saadan Forstaaelse har givet sig til Kende her i Tinget, og at man tillige fra flere Sider har erkendt, at Lovforslaget er udarbejdet med liberale Hensyn for Øje. Det giver mig nemlig Haab om, at Lovforslaget vil blive underkastet en velvillig Behandling og om muligt ophøjet til Lov allerede i denne Rigsdags-samling. Det glæder jeg mig til at se.

Rasmus Hansen: Naar jeg har forlangt Ordet ved denne Sags Behandling, er det, fordi jeg ønsker, inden Forhandlingen om disse Forslag slutter, at fremkomme med nogle Bemærkninger til disse Skattelove eller Indtægtslove. Den finansielle Situation, Statskassen for Tiden befinder sig i, er ret udførligt bleven omtalt i disse Dage, og jeg maa sige, jeg kan godt forstaa, at dette har været Tilfældet, for Situationen er i Virkeligheden alvorlig, maaske endda alvorligere, end adskillige i dette Øjeblik mene, og det har jeg ikke været blind for i de senere Aar. Man plejer at sige om den Mand, der virker i og administrerer sin Bedrift saaledes, at han Aar for Aar har et stort Underskud paa sit Budget og stadig maa dække dette ved at behæfte sin Ejendom med større og større Gæld, at han har virket og administreret i høj Grad urigtigt og let-sindigt, og det har han jo ogsaa, og vi vide, at vedbliver vedkommende paa den Maade, kommer det Tidspunkt, da han har mistet sin Kredit og ikke længere er i Stand til at honorere sine Regninger eller opfylde sine Forpligtelser. Jeg tror, det samme Forhold gør sig gældende overfor en Stat. Naar en Stat virker og administrerer, som vi have gjort, saaledes, at der Aar for Aar er stort Underskud, og man stadig maa dække dette ved at optage store Laan i Udlandet, forekommer det mig, at en saadan Administration er i høj Grad urigtig, for ikke at bruge et stærkere Udtryk. Nu vil jeg selvfølgelig ikke dermed sige, at jeg mener, at den danske Stat har mistet sin gode Kredit, eller at vi ikke længere skulde være i Stand til at opfylde vore Forpligtelser, for til alt Held ere vi dog ikke komne saa langt ned endnu. Men det er sikkert, at fortsætte vi paa den Vej, vi nu ere inde paa, vil det Tidspunkt komme uhyggeligt hurtigt, da vi miste vor gode Kredit og ikke kunne opfylde vore Forpligtelser, som vi skulle.

Nu kommer den finansielle Situation, som vi befinde os i, ikke mig helt uventet. Jeg var forberedt paa, at den vilde komme, jeg anede den lige siden Samlingen 1907—08. Thi naar man det Aar ved en enkelt Lov, nemlig Lønningsloven, forøgede Statsens Udgifter med et Beløb af 8—10 Mill. Kr., og man samme Aar ogsaa ved en enkelt Lov, nemlig Toldloven, formindskede Statskassens Indtægter med et lignende Beløb, og man saa nu senere har gennemført de meget kostbare Militærlove, forekommer det mig, at enhver maatte kunne sige sig selv, hvorledes en saadan Finanspolitik vilde ende. Jeg erindrer, at det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) holdt et meget indholdsrigt Foredrag i Efteraaret ved Finanslovens første Behandling. Det ærede Medlem var særlig inde paa en Omtale af den finansielle Situation og rettede navnlig en meget stærk Kritik mod den vedtagne Toldlov, den, der for en væsentlig Del er Skyld i den finansielle Misère, vi nu befinde os i. Men saa sagde det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds blandt andet: Men den Gang, vi her i Tinget vedtog og forhandlede om denne Toldlov, var der ingen her, der protesterede mod det, vi nu skulle raade Bod paa, altsaa den finansielle Situation. Jeg maa sige, at den Udtalelse af det ærede Medlem er ikke helt rigtig. Jeg modsagde ikke det ærede Medlem den Gang, men jeg maa sige til det ærede Medlem, at hans Udtalelse var ikke rigtig, thi der var en, der protesterede og advarede mod denne Toldlov, og det var mig. Jeg gjorde det den Gang af finansielle Hensyn, fordi jeg saa, at den Toldlov, man stod i Færd med at vedtage, kun vilde bringe Skuffelse for Befolkningen og Statskassen. Man gik nemlig den Vej, som aldrig har været Venstres, at nedsætte Finanstolden i Stedet for Beskyttelsesholden, og derved kom hele Nedsættelsen til at gaa ud over Statskassen. Havde man derimod gaet den Vej, der altid har været Venstres, kunde Befolkningen have faaet en endnu større Skattelettelse, uden at det var gaaet ud over Statskassen.

Jeg skal nu ikke her komme ind paa Toldbetragtninger, og jeg skal heller ikke anføre, hvor langt vi ere komne ud med Hensyn til den finansielle Stilling, thi det vide vi alle godt. Men jeg kan ikke undlade at fremkomme med den Udtalelse, at Hovedansvaret for den finansielle Misère, vi for Øjeblikket befinde os i, kan de tidligere Regeringer, nemlig Ministerierne J. C. Christensen, Neergaard og Holstein ikke